

Република Србија
УПРАВНИ СУД
11 У. 1248/13
28. март 2013. године
Београд

— 7060, одмах
не иторише
пракци
ЕСЛП

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., држављанина А., кога заступају пуномоћници А.В. из Б., ..., А.Г. и Б., ..., А.Д. из Б., ..., А.Ђ. из Б., ... и А.Ж. из Н.С., ..., правници НВО Б.ц.з.љ.п. из Б., Б., поднетој против туженог Републике Србије-Комисија за азил, ради поништења решења, број ... од .. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 28. марта 2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем је одбијена жалба тужиоца поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Одсек за азил, број ... од ... године, којим се, ставом I диспозитива одбацује захтев за азил у Републици Србији држављанина А. А.А., од оца Б.Б. и мајке В. рођеног ... године, у К., А., а ставом II диспозитива, тражилац азила се обавезује да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од три дана од дана правноснажности овог решења и Одсеку за азил врати личну карту за лице које тржи азил, број .

Тужбом, поднетом Управном суду дана 25. јануара 2013. године, тужилац је

оспорио законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних одредбом члана 24. Закона о управним споровима. Навео је да тужени орган није правилно применио закон када је одлучивао о основаности жалбе тужиоца. Неправилна примена закона се односи нарочито на исувише рестриктивно тумачење дефиниције сигурне треће земље. Наиме, ради се о кумулативно прописаним условима, па орган који доноси одлуку о захтеву за азил мора сукцесивно да утврђује испуњеност прописаних услова, по редоследу, како је то прописано Законом о азилу. Истакао је да се законска дефиниција сигурне треће земље мора тумачити и у складу с Препоруком Комитета министара Савета Европе, број Р (97)22 од 25. новембра 1997. године, која предвиђа да би једна држава могла да буде квалификована као сигурна трећа држава, потребно је да (поред ратификације Женевске конвенције и Протокола и усвајања и примене међународних стандарда у области азила) обезбеђује делотворну заштиту од протеривања и могућност да се на њеној територији тражи и ужива уточиште. Навео је да је Уставни суд Републике Србије у одлуци, Уж 1286/2012 од 29. марта 2012. године, посебно указао на то да је орган, који одлучује у поступку азила, дужан да коригује начин примене Одлуке Владе тако што ће узети у обзир извештаје УНХЦР. Међутим, у поступку, спроведеном по захтеву тужиоца, није са сигурношћу утврђено да ли су испуњени услови који једну државу квалификују као сигурну. Ово са разлога што је закључак да је једна држава сигурна заснован на томе да се налази на листи утврђеној од стране Владе и да је тужилац прошао кроз њу. Тако, тужени орган није образложио зашто би Т., Г. и М. за тужиоца биле сигурне земље, а није утврдио ни то да ли је тужилац имао могућност да у сигурној трећој држави поднесе захтев за азил. Навео је да тужени орган није узео у обзир извештаје међународних организација, на које се тужилац позвао у жалби, као ни став Европског суда за људска права о томе да орган који одлучује у поступку азила, мора да утврди на који начин власти сигурне треће земље примењују прописе. У изјави, током саслушања, тужилац је рекао да се није обраћао македонским властима ради подношења захтева за азил, јер му се није свидела ни земља, а ни људи. Међутим, ова изјава тужиоца може да укаже на то да је у М. био изложен кршењу људских права, те да није имао приступ поступку азила. Нагласио је да је у управном поступку пропуштено да се утврди који су стварни разлози због којих тужилац није тражио уточиште у М. Истакао је да је Европски суд за људска права, у случају МСС против Б. и Г., утврдио да су белгијске власти, које су тражиоца азила изручиле Г., као сигурној трећој земљи, морале да буду упознате са неправилностима поступка у Г., те да није требало очекивати од тражиоца азила да сноси терет доказивања у погледу ризика којима би био изложен у поступку азила у Г. Ово значи да орган који одлучује у поступку азила не сме

да се задржи само на претпоставци да ће се према подносиоцу захтева у трећој земљи поступати у складу са стандардима Конвенције о статусу избеглица, већ мора да утврди на који начин власти сигурне треће земље примењују своје прописе. Из наведеног следи да је терет доказивања да је трећа држава сигурна за тражиоца азила на доносиоцу одлуке, а не на подносиоцу захтева. Истакао је да се ниједан од поступајућих органа није осврнуо на праксу у поступку азила у трећим сигурним државама, тако да нису испуњени услови за квалификацију тих земаља као сигурних. Тужилац се позвао и на мишљење Уставног суда да досадашње тужбе поднете Управном суду, нису имале успеха, јер се тужиоци нису позивали на резоновање Европског суда за људска права у случају МСС против Б. и Г. и на запажање УНХЦР о положају тражилаца азила и корисника међународне заштите у Србији, Стога тужилац, Управном суду, посебно скреће пажњу да у овом предмету узме у обзир наведене документе и ставове Уставног суда и Европског суда за људска права. Предложио је да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и сам реши мериторно ову управну ствар или предмет врати на поновно решавање.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да тужилац није правилно цитирао одлуку Европског суда за људска права, МСС против Б. и Г., јер овом одлуком није истакнуто да је терет доказивања искључиво на органима који воде поступак, већ да се у условима који су владали у Г., а који су били познати белгијским органима, од апликанта није могло очекивати да носи читав терет доказивања. Европски суд је истакао да сматра да је на белгијским властима, дакле свим надлежним органима, суоченим са ситуацијом у Г., да најпре верификују како грчке власти у пракси примењују свој закон о азилу, а не просто да претпоставе да ће апликант бити третиран у складу са стандардима Конвенције. Тужени орган је нагласио да је одлука наведеног суда у конкретном предмету, релевантна за тужени орган само онда када се ради о идентичном чињеничном стању, што потврђује и пракса Европског суда. Наиме, у пресуди К. Р. С. против У.К. (представка број 32733/08, одлука од 2. децембра 2008. године) истакнуто је да у недостатку доказа који указују на супротно, мора се претпоставити да Г. поштује обавезе из Европске конвенције, као и обавезе наметнуте Декларацијом Уније, које прописују минималне стандарде у поступку азила и пријему тражилаца азила који су инплементирани у грчко законодавство и који су у сагласности са чланом 3. Конвенције. Одлука у предмету МСС против Б. и Г., заснована је на потпуно друкчијем чињеничном стању, које се не поклапа са чињеницама у предмету тужиоца. Ту је и мишљење Комитета министара у погледу мера које је Г. предузела како би исправила повреде констатоване пресудом МСС, а који подаци говоре о томе да се ситуација у Г. променила на

боље и да се мора посматрати у овом светлу, а не у светлу околности изнетих у предмету МСС. Тужени орган је стога предложио да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка предмета ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је, по оцени Суда, правилно поступио када је, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Наиме, према образложењу ожалбеног решења, простепени орган је утврдио да су испуњени услови из члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, односно да захтев треба одбацити, јер је тужилац у захтеву за азил навео, што је потврђено и приликом саслушања на усменој расправи, да је на путу од А. до Србије, прошао кроз Т., Г. и М., које се налазе на листи сигурних трећих држава, утврђених Одлуком Владе Републике Србије од ... године, да за време боравка у наведеним државама није имао проблема, те да није доказао да ове државе за њега нису сигурне.

У поступку по жалби је утврђено да је тужилац дана ... године, поднео захтев за азил у Републици Србији, којим поводом је од стране првостепеног органа покренут и спроведен испитни поступак, па је дана ... године, одржана усмена расправа, о чему је сачињен и записник. Како је тужилац, на путу до Републике Србије, прошао кроз три државе, Т., Г. и М., које се налазе на листи сигурних трећих држава, утврђених Одлуком Владе Републике Србије од ... године, у којима је могао да поднесе захтев за азил, тужени орган је оценио да је првостепени орган правилно поступио када је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења, јер тужилац није доказао да наведене државе за њега нису сигурне.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу (“Службени гласник РС”, бр. 107/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, као и цитирану одредбу наведеног закона, Суд налази да је првостепени орган правилно поступио када је одбацио захтев за азил тужиоца, а да је тужени орган, такође, правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа. Ово са разлога што се, по оцени Суда, изјава тужиоца да се

није обраћао македонским властима ради подношења захтева за азил, јер му се није свидела ни земља, а ни људи, не може сматрати доказом да наведена држава за тужиоца није сигурна, односно да тужилац у тој држави, како је то наведено у тужби, због кршења људских права није имао приступ поступку азила.

Како сигурна трећа држава јесте држава са листе коју утврђује Влада, која се придржава међународних начела о заштити избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951. године и Протокола о статусу избеглица из 1967. године, у којој је тражилац азила боравио или кроз коју је пролазио, непосредно пре доласка на територију Републике Србије и у којој је имао могућност подношења захтев за азил, у којој не би био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени, то, по оцени Суда, не постоје докази који указују супротно, па се мора претпоставити да М. поштује обавезе из Европске конвенције као и Директиве Уније које прописују минималне стандарде у поступку азила и пријему тражилаца азила. Идентична претпоставка важи и за Г. будући да је она, након одлуке Европског суда за људска права у предмету МСС против Б. и Г., предузела низ мера ради откањања утврђених неправилности, а што је констатовао и Комитет министара на састанку од ... године. У оваквим околностима, тужилац је, по оцени Суда, морао да докаже да државе, кроз које је прошао на путу до Републике Србије, за њега нису сигурне.

Полазећи од наведеног, те одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући при том у виду да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Одлучујући о предлогу тужиоца да Суд реши ову управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције, Суд налази да предлог није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његово поништење, те нема ни услова да Суд реши ову управну ствар применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да не могу довести до друкчије оцене законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењен закон.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио

као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28. марта 2013. године, 11 У. 1248/13

Записничар
Весна Оташевић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ